

Brane Senegačnik

Črtovje misli

10. 9. 1984, ob 18⁵⁰

Strmiš v bleščeče kote pajčevine,
neizprosno tkivo niti, sence in duha,
in se počasi seliš iz očes,
utapljač se v svojem pogledu.

Danes dežuje večno.
In v tem dežju
(kot bi mislil na borovce)
se zabrisuje tvoja postava
in spoznavnost je vse bolj temna,
ko z zlatom besed ugaša trdnost namena.

Torek 18. 9. 1984, ob 21⁵⁰, pars tertia

Imeti, kar ni noben čas,
ne prostor, ne glas,
ne možnost domišljije,
z neimenljivostjo zaznamovano.

Saj tako je morda mogoče:
zazveneti v naprsnem oklepu
brez odmeva,
v vosku nikdar uspavanih stvari
in priti čisto do njih.

Verovati vate,
plešočiči nič,
globoki prostor stvari.

Sobota 22. 9. 1984, ob 18⁵⁰ (a Petronio Franceschini)

Zdaj že ne more ničesar več povedati
o tej svečani dozdevnosti,
o blagem naponu violin
in o klarinetu, ki je prebudil
barok in topole iz prašnih južnih sanj.

Zdaj ni čas nobenega jezika, ne govori torej,
da nisi slišal lahko umljivih metafor,
ampak človeka, ki je pel,
kot poje trepetlika v krogu stvarjenja.

Zdaj je neznosnost besed in zvokov v čutih eno.
Luči tube in rogov so razločile
črtovje misli, lok zaobseženega
in človeške podobe.

Moreš se le ponoviti, baročen, kot si zmeraj:

Nedelja 4. 11. 1984, ob 22³⁰ (hommage à Novalis)

Bela roža, ki se imenuješ nevidno,

kdaj pa kdaj nas napolni
svilnati zaton besed

in tako v času brez sebe,
ko je vse samo drhtenje,
enakonočje minulega in neminljivega
in utripajoča glasba zaznav,

zapustimo pogrošno upanje
in vemo, kako nam je ime.

16. 9. 1986

Dvignjeno sidro.
Jadra se razlivajo.
Niti želja niti obala

28. 11. 1989

Odtisniti se
 – v nič,
 kot je bilo rečeno –,
 vzdrgetati
 in to prenesti.

Biti oboje,
 zaimek brez prvega sklona,
 neskončna različnost pomenov,
 tisočero ozadij, ki so trenutek
 in ponavljanje stvari na njih
 in svoja in njihova večnost,
 kar je na tej in na oni strani,
 biti vmesnost
 in molk.

In se prenesti.

Serenada

Noč je zatisnila v zlati rez upanja
 prostore, ki se že vrtijo,
 čas, zgneten v puščico, ki bi rada
 v letenju večno stala.

Zaman se belkasti zastori skušajo zgostiti,
 črke so črne, ne rastejo v zrak.
 Požeta je ozvezdenost sinjine. Pomen
 ne čaka, da bi se ponižno stopil v besedo.

O, o! Zemlja je bila nekoč zemlja,
 ki je hotela biti hip za seboj –
 in so jekleni drogovi v mesečevih obokih,
 zaslišal se je drug napev

in še melanholični planeti okrog nje,
 skozi roke drsi ji uzda,
 v sivih vodah dalje nimfe poželenja,
 a že si je ušla v čas pred seboj.

Življenjepis

O, spet stvari (odkod vzdihnjene?)
s pečatom nepomena odlivajo svojo navzočnost.
V zakulisju razmnoženega časa zatisnjene
oči v njih zrejo sebe, neskončnost poti in prihodnost.

Torej vidiš: čas srca je nevidno zlepljen s črkami.
Vsepovsod žare zenice Orfeja in Tvoja nemoč.
Zatorej Nič. In zahvaljeni Nihče, ki potrkal bi
na vrata tvoje sobe, plavajoče v nespomina obroč.

Ki je grška in minula. Iz gričev, branja,
smrti in ljudi. Nepozabna in povsem minula.
Čeprav se zdi, da so tukaj v trieri spanja
vrnjeni in opasani z božjim. Pomni: nepovratno odplula.

Vse, kar veš, in to se zdi nepremagljivo, samo veš
in bivaš se le s čakanjem. Zato samo navidezno odhajaš.
Knjige, ki topijo te kot davne zime srež,
skrivaj se prepisujejo v stvari in sanje. In ti nastajaš.